

Peršťák

Školní časopis

DOCTRINA - základní škola a mateřská škola, s.r.o.

Obsah tohoto čísla:

Já a moje zájmy	str. 2
Já jako deváťák	str. 3
Stmelovací kurzy	str. 4
Stmelovací kurzy	str. 5
Stmelovací kurzy	str. 6
První náborový den	str. 7
ZOO Děčín	str. 8
Hvězdy nám nepřály	str. 9
Návštěva pracovního úřadu	str. 10
Agility	str. 11
Planeta Země	str. 12
Pavel Ploc na Doctrině	str. 13
Poslanec Martin Komárek	str. 14
Technická univerzita v Liberci	str.15
Imatrikulace na TUL	str. 16
Sugar skull	str. 17
Rozhovor s žáky 6. třídy	str. 18
Zombie Walk	str. 19
Zima přichází	str. 20

Číslo: 1.

Rok: 2014/2015

Já a moje zájmy

Jako můj úplně první článek jsem si vybrala něco o sobě a nějaké mé zážitky z prázdnin. Před 9-ti lety jsem sem nastoupila jako prvňák ke své nové třídě. Teď mě a i ostatní čeká výběr střední školy i přesto vím že to nějak zvládneme a na nějakou střední školu se dostaneme.

Protože mi škola a dojíždění domů nechávají moc času pro sebe musela jsem vymyslet něco abych se zabavila a měla i co dělat když nechci přemýšlet o škole.

Po čase co jsem se více „skamarádila“ se svojí sestrou zjistila jsem, že má blog. Protože mě vždy bavilo psát tak jsem si založila taky blog. Nebyl to zrovna nějaký perfektní blog ale i tak jsem začínala. Časem mě to bavilo víc a tak jsem si založila nový a trochu vyspělejší blog na blogger.com. Je to celosvětová stránka kde si můžete vytvořit svůj vlastní blog a můžete se na něho podívat i lidé mimo ČR.

Blogování mě začalo hodně bavit a pak jsem zjistila že i moje další dvě kamarádky mají blog.

Vím že jejich blog je o módě a podobně. Ale já vždycky chtěla aby si lidi něco z toho co tam napíšu vzali. I když ne vždy se to povede a můj styl psaní se změnil takže jsem psala taky o módě.

Protože jak jsem psala jsem už v deváté třídě a nestíhám moc blog a školu, chtěla jsem s něčím skončit protože se školou skončit nemůžu vybrala jsem si blog.

Vím že některým se to nelíbí a nebaví ho to ale každý je jiný.

Diana Gubenková 9. třída

Já

Jmenuji se Berenika je mi 13let chodím do sedmé třídy. Ve škole mě baví Dějepis, Výtvarka a Hudební výchova. Moje nejoblíbenější barva je modrá Mezi moje záliby patří keramika, tanec a čtení. Mezi moje nejoblíbenější knížky patří Hvězdy Nám Nepřály

a Nepolepšitelné děti ze sídla Ashton. Mezi moje nejoblíbenější sporty patří jízda na inline bruslích a jízda na kole. Jako odpoledku jsem si vybrala Časopis protože mě baví dělat rozhovory a psát články.

B. Škaloudová

Kdo jsem?

Jmenuji se Daniel Novák. Chodím do 7třídy. Ve škole mě baví tělocvik a matematika a Nebaví mě český jazyk, přírodopis a další. Chtěl bych se zlepšit v hodně předmětech.

Co Rád dělám ve volném čase: fotbal, florbal a další sporty pak mě ještě baví hrát na počítači nebo na xboxu a rád chodím ven s kamarády.

Co mam rad: mam rad modrou a zelenou barvu. K jídlu mam rad pizzu, špagety a další.

Napsal: Daniel Novák

Kdo jsem?

Jmenuji se Vašek chodím do 7. třídy naší školy. Baví mě informatika, tělocvik, trochu matematika, výtvarná výchova. Chodím na 3D tisk a golf.

Na počítači hraju hlavně přes Steam tam hraji: Dota 2, Unturned, call of juarez 1, operace flashpoint. Musím se trochu zlepšit ve škole ale jinak jsem v pohodě.

V. Roženski

Já jako deváták

Svůj první článek jsem se rozhodla napsat o sobě. Jmenuji se Šárka Honová a jsem z deváté třídy. Tento rok je pro mě obzvlášť důležitý, protože jsem se rozhodla pokračovat na gymnáziu, jako jedné z nejtěžších středních škol. Pro všechny devátáky to bude

obzvlášť náročné, protože v tomto roce se rozhoduje o naší budoucnosti a možná i o našem budoucím životě.

Ve škole mě baví jazyky, kromě češtiny a pak přírodopis, jelikož chci po střední pokračovat na medicínu nebo veterinu.

Mezi moje zájmy patří hlavně moje fenka Bonnie, o které bude článek někdy v budoucnu (možná). Pak tam patří jízda na kole a vlastně všechno co se týká psů. Bohužel jsem všechno kvůli škole musela omezit na minimum.

Šárka Honová 9. třída

Kdo jsem?

Jsem Ondra Stupka, chodím do sedmé třídy, je mi dvanáct let, chodím na stejnou školu jako ty a chodím sem už sedmým rokem, moc mě to tu nebaví ale mám tu dobré kamarády, narodil jsem se 28. 3. 2002 ve Vrchlabí teď bydlím v Liberci - ve Vesci.

Baví mě capoeira, airsoft, hraní na počítači, freerun, a ve škole je to tělocvik, informatika a teď už i časopis, tento rok bych se chtěl zlepšit skoro ve všech předmětech až na ty které mi jdou v těch bych se rád udržel...

Ve volném čase jsem na mobilu (nebo na počítači) jsem venku s kamarády, a když ne tak dělám něco jiného a poslouchám písničky.

Zatím moc nevím o čem psát ale snad se to postupem rokulepší.

Kdo jsem?

Jmenuji se Roman Doan. Chodím do této školy už sedm let. Je mi 12 let narodil jsem se 9. 6. 2002. Bydlím u Starých Pekáren. Mojí hlavní zálibou jsou počítače. Škola je těžká a moc mě nebaví. Nevím na časopise co napsat. Možná to bude v budoucnu lepší. Ale na časopise mám dobré kamarády, proto tam chodím. Na naší školu chodila moje setra, bratranec a sestřenice, nyní sem já s bratrem Robertem. Na Doctrinu chodím rád, protože mě tady baví.

Moje já

Zdravím vás, jmenuji se Marek Mroček. Je mi 14 let. Do základní školy Doctrina chodím od 1. třídy. Když jsem nastoupil do 1. třídy vůbec to nebyla soukromá škola jako dnes. Byla to obyčejná základní škola jako spousta jiných v Liberci. Tato škola se změnila na soukromou, když jsem nastoupil do 2. třídy, ale pro nás se nic neměnilo, dále jsme neplatili školné, ale zato jsme neměli Imatrikulaci.

Ve svém volném čase, který rád trávím venku na zahradě, kde si čtu knihu nebo si jen tak ležím. Když, není hezky rád si hraji na PC, kde zároveň natáčím na svůj Youtube kanál. Velice rád se věnuji mému nejvíce oblíbenému koníčku. Hraní na leteckém simulátoru. Hrozně moc mě to baví. Od školního časopisu si slibuju, že se naučím, psát články.

Marek Mroček 8. třída

JÁ

Jmenuji se Tereza Žáčková, bydlím v Liberci se svou rodinou, je mi 14 let, narodila jsem se 1. 6. 2000... mezi mé největší záliby patří tancování, když sem byla menší, tak sem tancovala i závodně, ale teď už na to nemám moc čas, přednost dávám v poslední době spíše učení, protože mě čekají tento rok přijímací zkoušky a taky abych se mohla dostat na školu kterou chci studovat...

V životě bych se chtěla živit jako kadeřnice, je to můj

sen téměř od malička, co se týče mého vzhledu, tak jsem hodně malá měřím jen 160 cm, mám hnědé vlasy, ale moje přírodní barva je blond a mám modré oči... Kamarádi o mě říkají, že jsem hodně panikařící což je pravda, Jsem hodně váhavá a to mě na mě štve je to moje negativní vlastnost, protože než se někdy rozhodnu, tak mi spousta věcí uteče...

T. Žáčková

Stmelovací Kurzy - Rozhovor s Matějem Kašparem a Štěpánkou Žabkovou

1.Co se ti nejvíce líbilo?

M.K. Aktivita „zachránění vajíček“.

Š.Ž. Hra ležry.

2.Co se ti nejméně líbilo?

M.K. Byl s námi na pokoji Tonda .

Š.Ž. Hluk na pokoji .

3.Jak se ti líbila cesta?

M.K. Vůbec.

Š.Ž. Celkem jo.

4.Jak se ti líbilo téma?

M.K. Ušlo.

Š.Ž. Jo líbilo.

5.Spalo se ti na pokoji dobře?

M.K. Jo.

Š.Ž. Ne (tvrdá postel).

6.Jaký vedoucí se ti nejvíce líbil?

M.K. Lucka (culík).

Š.Ž. Lucka (culík).

7.Jak se ti líbily stmelovací kurzy (1-10)

M.K. 7

Š.Ž. 7

Děkuji Matějovi a Štěpě za rozhovor.

Berenika Škaloudová

Stmelovací kurzy

Ve dnech 24. - 25. 9. 2014 se konala akce Stmelovací kurzy pro šestou a sedmou třídu s názvem Pevnost Boyard.

První den začal tím, že jsme se rozdělili na 6 týmů po 8 lidech podle abecedy. Potom si každý na kus klacku napsal fixou své jméno a měl za úkol ten klacek se svým jménem po cestě na pláň vyhodit, aby ho nikdo nenašel.

Když jsme přišli nahoru tak jsme hráli takovou hru, že v tom jednom týmu jsme si nejdříve měli rozdělit kdo bude kdo. Měli jsme se rozdělit na policajta, kriminálního, matku, otce, dvě dcery, dva syny a měli jsme se přelodit na druhou stranu řeky. Ještě před začátkem jsme se spojili z jednou skupinou.

Potom jsme se šli ubytovat na pokoje a potom jsme měli svačtinu, a po svačtině jsme šli ven hrát různé soutěže, ale nejdříve jsme se rozdělili náhodně do týmu.

Potom jsme šli každý tým na jedno ze čtyř stanovišť. Každým se dělaly různé věci. Na jednom stanovišti jsme si měli zvolit jednoho z týmu, který bude navigovat ostatní kteří měli mít zavazané

oči šátkem. Na druhém stanovišti jsme měli šlapat na písmena a další. Na třetím stanovišti jsme měli za úkol asi z pětimetrového provazu udělat uzel a museli jsme se všichni držet toho provazu a nesměli jsme se pustit. Na posledním stanovišti jsme měli za úkol najít správnou cestu přes provazy. Měli jsme vždy šlápnout na jedno políčko a pak nám řekl Hugo jestli je to správná cesta nebo není.

Potom jsme šli po skupinách na večeri ke které byly knedlíky s gulášem a masem.

Po večeri jsme hráli poslední hru dne, kde jsme měli vajíčko upravit tak, aby když ho hodíme z okna tak aby se nerozbilo.

Potom jsme šli spát. Večerka byla ve 22:00. Ráno jsme šli na snídani první šly holky a pak až kluci ke snídani byly rautové stoly.

Potom jsme se rozdělili znovu do skupin pak jsme šli do různých místností kde byli páni temnot a museli jsme splnit úkol. Úkoly byly: piškvorky, zatlukání hřebíků, pexeso, zapamatování víček jak šli po sobě, a poslední úkol byl přeskádat špejle tak, jak nám to řekli (ty páni temnot) a mohli jsme pohybovat jen určitým počtem špejlí.

Potom jsme se vyměnili s 6 třídou a dělali jsme to, že jsme nejdříve v těch skupinách měli seřadit věci podle potřeby na poušti, potom jsme se spojili z další skupinou a měli jsme se dohodnout zase na tom jak to seřadíme. Nakonec se spojila celá třída a měli jsme se dohodnout na tom co je pro nás nejdůležitější. Už se pomalu blížil konec.

Proto jsme dostali klíče a měli jsme najít poklad, ale nejdříve jsme museli udělat úkoly abychom získali mapu.

když jsme poklad našli tak jsme ho otevřeli a byly tam čokoládové peníze.

Potom jsme se už chystali že odejdeme tak jsme si naposledy zazpívali písničku a šli jsme domů a to byl konec stmelovacích kurzů.

Daniel Novák

Stmelovací kurzy na pláních

Dne 24-25. 9. byla sedmá a šestá třída, na stmelovacích kurzech, jmenovaly se Pevnost Boyard. Šli jsme na tramvaj č. 3 směr Horní Hanychov. Když jsme tam dojeli, tak jsme dostali klacíky, které jsme si podepsali, dostali jsme za úkol je zahodit po cestě. Mně se to podařilo a můj klacík nikdo nenašel.

Měli jsme ještě jeden úkol, byli jsme rozděleni do skupin po osmi. Když jsme tam došli na pláň tak jsme se spojili ještě z jednou skupinou. Hráli jsme na loď. museli jsme se přeplavit přes řeku (silnici).

Ke svačině jsme dostali: zeleninové karbanátky, chleby a zeleninu. Potom jsme šli ven a dostali jsme lano, museli jsme se poslepu srovnat podle narození. Svázali jsme se k sobě a museli jsme vzít jednoho na ramena a ujít asi 50 m, nepovedlo se nám to, ale nevadilo to, bila to stejně sranda. V další jsme byli rozděleni na dvě skupiny, jmenovalo se to pastýř a ovečky, vybrali jsme jednoho ze skupiny a ten se stal pastýřem, ostatní si zavázali oči, pastýř je svolával tleskáním do osady. Provazem jsme se svázali k sobě a museli jsme vzít jednoho na ramena a ujít asi 50 m, nepovedlo

se nám to, ale nevadilo to, byla to stejně sranda. V další jsme byli rozděleni na dvě skupiny, jmenovalo se to pastýř a ovečky, vybraly jsme jednoho ze skupiny a ten se stal pastýřem, ostatní si zavázali oči, pastýř je svolával tleskáním do osady z provazu.

Večer jsme si ve skupinách jsme udělali takový padák s kelímku, který jsme ozdobily a vypaly toaletním papírem na pád vajíčka z okna. Ráno snídaně byla nachytána v podobě švédských stolů. Potom jsme se zabalili, dostali jsme mapu pokladu a museli jsme ho najít, pak jsme šli už domů a všichni jsme si to báječně užili. Vašek Roženský

Stmelovací kurzy

Tématem stmelovacích dnů Pevnost Boyard. Toto téma bylo pro 6. a 7. třídu. Já jsem v sedmé.

Měli jsme sraz před školou. Společně se šestou třídou jsme šli na Fügnerku, kde jsme čekali na tramvaj. Když přijela, jeli jsme na nejbližší zastávku. Tam nás přivítal pan učitel Javůrek s pěknou hrou.

Když hra skončila, šli jsme do obrovského kopce na pláň u Ještědu. Když jsme tam došli, přivítala nás další super hra na převozníky. Poté jsme si šli vybalit. Svolala nás melodie ze seriálu Pevnost Boyard.

Když jsme tam došli, čekala tam na nás svačina. Měli jsme chleba s pomazánkou a zeleninové karbanátky.

Následovaly další super hry: Na malou ubohou kočičku - hra spočívala v tom, že někdo byl malá ubohá kočička, která se snažila rozesmát ostatní, jestliže se zasmáli, šli místo ní. Když k tobě přišla, tak ses musel snažit nesmát, pohládit ji a říct: ty malá ubohá kočičko. Poté následovaly další hry. Když hry skončily, tak jsme si šli vyčistit zuby a spát. Ráno nás znovu svolala melodie ze seriálu Pevnost Boyard.

Nasnídali jsme se, a šli hrát hry.

Rozdělili jsme se na skupiny, a šli na čtyři různé stanoviště.

Na prvním, na které jsme šli, byl ze sirek postavený obrázek a my jsme z něj měli udělat jiný obrázek, např. jsme měli prase, a měli jsme pohybem dvou sirek otočit tak, aby se koukalo na druhou stranu. Pak jsme šli na další stanoviště, sbalily se a odjeli.

Ondřej Stupka

Jmenuji se Alena Krejčíková. Narodila jsem se 4. 5. 2000, tudíž mi je 14 let. Narodila jsem se v Liberci, bydlím na Perštýně, kde žiju dodnes společně se sestrou, mamkou a jejím přítelem. Mám nevlastního bratra, který žije s tátou a nevlastní mamkou. Mezi moje záliby patří poslouchání písniček, malování a hlavně kamarádi.

Jako malá sem si přála být popelářem nebo princeznou, chodila jsem do školy na ZŠ Broumovskou společně s mojí dobrou kamarádkou Romčou. Můj největší sen je asi to že se budu základní školy vídat s kamarády. Nejvíc času trávím s Kačkou, s Terkou, Míšou, Romčou a spoustu

dalších kamarádek. Jsem ráda za tuhle školu, díky ní jsem potkala super lidi i z nižších tříd se kterými trávím hodně času, ať už po škole nebo o přestávkách. Jsem ráda za kamarády, kteří pomůžou a hlavně za mojí sestru Ivetu, která chodila taky na tuhle školu, pomáhá mi a je tu pro mě.

Alena Krejčíková

První náborový den

12. listopadu proběhl první nábor budoucích prvňáčků. My jako pomocníci na náboru jsme tam přišli v půl druhé a pan učitel Turčík nám řekl, co máme dělat. Byly jsme tam tři holky a naším hlavním úkolem bylo zaměstnat děti, než si pro ně přijde někdo z učitelů z prvního stupně, aby zjistili jejich schopnosti a dovednosti. Dalším, někdy tím nejsložitějším úkolem bylo odpoutat děti od rodičů, aby si mohli zjistit všechny potřebné informace.

Informace získávali rodiče u pana ředitele, nebo pana zástupce. Dalším zúčastněným byl pan učitel Javůrek, který pozoroval chování dětí i rodičů.

Většina dětí se strašně styděla a nechtěla se od rodičů hnout ani na krok, ale většinou se je podařilo přemluvit. Pouze jeden chlapec odmítal dělat cokoli, co se tam po něm chtělo, jediné co jsme z něj dostali, bylo jeho jméno. Naopak jeden chlapec byl celkem dost

hyperaktivní. Dálek tam byla další kategorie dětí a to byli ty, kterým nebylo rozumět, co říkají, takže psaní jmen bylo někdy na dlouho. Nábor končil v 18:00, ale poslední rodiče přišli před půl šestou, takže pak už jsme měli v podstatě volno a pak jsme pomohli s úklidem hraček atd. Další náborový den je 22. listopadu, ale toho už se nezúčastním, takže vám o něm možná napíše někdo jiný.

Šárka Honová 9. tř

Já a moje zájmy

Jako můj úplně první článek jsem si vybrala něco o sobě a nějaké mé zážitky z prázdnin. Před 9-ti lety jsem sem nastoupila jako prvňák ke své nové třídě. Teď mě a i ostatní čeká výběr střední školy i přesto vím že to nějak zvládneme a na nějakou střední školu se dostaneme.

Protože mi škola a dojíždění domů nenechávají moc času pro sebe musela jsem vymyslet něco abych se zabavila a měla i co dělat když nechci přemýšlet o škole. Po čase co jsem se více „skamarádila“ se svojí sestrou zjistila jsem že má blog.

Protože mě vždy bavilo psát tak jsem si založila taky blog. Nebyl to zrovna nějaký perfektní blog ale i tak jsem začínala. Časem mě to bavilo víc a tak jsem si založila nový a trochu vyspělejší blog na blogger.com.

Je to celosvětová stránka kde si můžete vytvořit svůj vlastní blog a můžete se na něho podívat i lidé mimo ČR. Blogování mě začalo hodně bavit a pak jsem zjistila, že i moje další dvě kamarádky mají blog. Víím že jejich blog je o módě a podobně.

Ale já vždycky chtěla aby si lidi něco z toho co tam napíšu vzali. I když ne vždy se to povede a můj styl psaní se změnil takže jsem psala taky o módě.

Protože jak jsem psala jsem už v deváté třídě a nestíhám moc blog a školu, chtěla jsem s něčím skončit protože se školou skončit nemůžu vybrala jsem si blog.

Vím že některým se to nelíbí a nebaví ho to ale každý je jiný.

Diana Gubenková 9. třída

Blogger™

ZOO Děčín

O prázdninách jsem navštívila Zoo v Děčíně. Cesta byla dlouhá a vlakem trvala 2 hodiny z Liberce. Pokud byste chtěli jet autem, cesta a čas by Vám vyšel přibližně stejně, ale pokud máte rádi turistiku, doporučovala bych Vám cestovat vlakem. Když jsem dorazila k zoo, zaujala mě brána na které byl namalován medvěd. Hned když vstoupíte, po pravé straně je vynikající občerstvení a hřiště pro děti. Ceny nejsou příliš vysoko a tříčlenná rodina se naobědvá přibližně do 250 Kč. Areál je velmi krásný a určitě se všem zalíbí. Jen mě mrzí, že v zoo nejsou např.: sloni, žirafy, nic jiného bych jinak nevytkla. Moc se mi tam líbilo a doufám, že se tam někdy podíváte.

R. Hrnčířová

Stmelovací kurzy

25. a 26. 9. 2014 se na Pláních pod Ještědem konal stmelovací kurz 8. a 9. třídy. V půl druhé odpoledne se devítka sešla v hojném počtu deseti lidí před školou a zbytek se připojil cestou k Ještědu. Nakonec se nás sešlo celkem patnáct a harmonizáky mohly začít.

První hra všem zaměstnala mozky, ale nakonec se nám podařilo dobrat se k výsledku.

Několik her ještě probíhalo venku, ale pak jsme se kvůli počasí museli přesunout dovnitř. Zbytek aktivit už probíhalo v chatě a asi v půl jedenácté jsme se odebrali do svých pokojů.

Poslední den jsme, ne všichni plni sil, pokračovali v aktivitách a asi kolem poledne jsme odcházeli z Plání.

Cílem stmelovacích kurzů je utvořit dobrý kolektiv ve třídě a lépe se navzájem poznat, což si myslím, že se naší třídě letos povedlo. Tím chci poděkovat 9. i 8. třídě za bezva harmonizáky a myslím si, že nejsem sama.

Šárka Honová 9. třída

Prázdniny v Hradci

Dne 26. 7. jsme jeli do Hradce Králové Terka a Ála, jeli jsme do campu úplně sami. Cesta do Hradce trvala pomalu dvě hodiny, ještě před odjezdem se nás nějaký bezdomovec ptal jestli nemáme nějaké drobné, odpověděli jsme „Ne nemáme, máme peníze jen na cestu“, protože jsme se ho báli... Když jsme dorazili do campu, postavili jsme stan, dali do něj věci a šli

jsme do vody. Voda nás překvapila, protože byla příjemná a čistá. Furt jsme jezdili na klouzačce. Pak byl večer a začalo pršet, schovali jsme se do stanu a začala velká bouřka. Začali jsme se bát. Ráno jsme se probudili a zjistili jsme že nám natekla voda do stanu vše jsme uklidili a šli jsme opět do vody. Ve vodě jsme viděli, jak někdo jezdí na banánu a my jsme chtěli také, tak jsme se

rozhodli, že si zaplatíme jízdu. Když na nás přišla řada začali jsme si to rozmýšlet, ale šli jsme tam. Moc dobrý zážitek to nebyl jelikož jsme spadli a praštili jsme se hlavami do sebe, tak jsme kvůli tomu šli z toho pryč bylo nám pak po tom špatně, kvůli tomu pádu, tak jsme zavolali rodiče a ty pro nás přijeli a jeli jsme domů.

Alena Krejčíková

Tereza Žáčková

Hvězdy nám nepřály

Hvězdy nám nepřály je kniha od Johna Greena. Považuje se za jednu z nejpobulárnějších příběhu dnešní doby. Kniha podle které je natočený film vypráví o Hazel Grace která trpí rakovinou od 13-ti let. V knížce/filmu jí je 16 let a vypráví svůj příběh. Já vám přiblížím děj filmu.

Když chodí skoro 3 roky na vyšetření kvůli rakovině, její matka si myslí že má deprese a tak jí pošle do podpůrné skupiny, tam se seznámí s Augustem Watersem, bývalým hráčem basketbalu, který v minulosti trpěl rakovinou. Do kterého se zamiluje.

Když začne diskuze ve skupině August řekne že se bojí zapomenění a Hazel ho odbije tím že,

zapomenění je nevyhnutelné. Poté když skupina skončí Hazel čeká na svou matku, přijde k ní August a začnou si povídat, mezi tím August vytáhne balíček cigaret a Hazel začne nadávat že když už nemá rakovinu tak může mít další. August jí řekne že to není vůbec pravda a že to je jen metafora „Dá si zabijáka do pusy, ale nedovolí mu zabít.“

Potom August nabídne Hazel že pojedete k němu a ona souhlasí, protože August přišel kvůli rakovině přišel o nohu a tak řídí příšerně.

Postupně se Hazel a August sbližují a najdou si společnou vášeň ke knize Císařský neduh.

August informuje Hazel že pasla spisovateli a že je srdečně zve do Amsterdamu a i když mají několik závažných problémů i přesto se tam vydají. Přesto že z návštěvy spisovatele nebyli nadšení v Amsterdamu si to užily. Kniha/film tragicky a poměrně nečekaně skončí. Když Augustus před odjezdem do Amsterdamu zjistí že má rakovinu po celém těle a za několik dní umře. Hazel mu jde na pohřeb a potká tam spisovatele Císařského neduhu.

Myslím že film i kniha se bude snad každému líbit.

Diana Gubenková 9. třída

Návštěva Pracovního úřadu

Ve čtvrtek 9. října, jsem byla se svou třídou na pracovním úřadě, abychom si přiblížili kam se vydáme po 9. třídě.

Když jsme se dorazili, přivítala nás jedna z pracovníků úřadu, chvíli nám povídala o tom co máme čekat od návštěvy a poté jsme se představovali. Mohli jsme říkat jaké jsme měli jako malí vysněné povolání. Když jsme se představily, poslouchali prezentaci o středních školách a jakou dobu by jsme se museli učit.

Po hodině nás pustila k zájmovým testům abychom zjistili vhodné povolání.

Když jsem se dostala k počítači byly tam otázky jako co nás baví a jestli bychom chtěli hodně komunikovat s lidmi a další. Mezi tím než jsem test dělala se naše třída mohla dívat do šanonů na různá povolání. Poté co jsem test dodělala jsem ho vytiskla a čekala jsem až půjdu k té pracovníci, která mi pomůže a vysvětlí mi co by bylo pro mě nejlepší.

Když jsem přinesla papíry, paní která nás celou dobu provázela mi začala říkat v čem jsem dobrá a v čem ne. Když jsem se podívala na poslední papír, musela jsem se opravdu zasmát, protože jsem mezi vhodnými povoláními měla i porodní asistentku a když jsem to někomu

řekla, museli se mi smát. Moje kamarádka mi říkala že ze mě bude „porodní bába“.

Mezi dalším povoláním jsem měla, že by mi vyhovovala redaktorka a další. Také jsem se dozvěděla na jakou by bylo dobré jít školu tedy spíš na jakou ne. Když všichni dostávali testy všichni si ukazovali co jim vyšlo mezi vhodným povoláním.

Já si tedy nemyslím, že by mi návštěva na úřadu nějak moc pomohla, ale nějak se snad rozhodneme.

Diana Gubenková 9. třída

Jack russel teriér

Ve svém dalším článku vás seznámím s jedním z nejpopulárnějších psích plemen. Začnu něčím z historie. Jack russel byl vyšlechtěn anglickým reverendem Johnem Russelem v 19. století a sloužil k lovu drobných zvířat jako lišek a jezevců. Jeho úkolem bylo zvíře vyštvať z nory, ale nesměl ho zakousnout jinak by lov skončil. Jack russel ale není jediný výsledek šlechtění. Vznikly totiž dvě varianty, ale později byly obě dvě varianty uznány jako dvě samostatná plemena a ta druhá se jmenuje Parson russel teriér. Rozdíl je akorát ve stavbě těla,

jelikož Parson má delší končetiny. Další bod jsou informace o soužití s tímto plemenem. Raslík je velmi aktivní plemeno, tudíž potřebuje hodně pohybu hlavně venku. Je také temperamentní a jeho výchova není snadná, což můžu z vlastní zkušenosti potvrdit. Je proto důležité začít s výchovou co nejdříve a nejučinnější je tzv. škola hrou, při které se pes zabaví a zároveň nejlépe naučí poslušnosti.

Důležitá je také správná péče. Základem je správné krmení a také

správná péče o srst. Ta ale není u tohoto plemene složitá. Vzhledem k tomu, že Jack russel pouští srst celoročně a ne jen na jaře a na podzim, je potřeba psa pravidelně vyčesávat, pokud se nechcete topit v psích chlupcích. Jinak je péče o srst nenáročná.

Celkově je Jack russel nenáročný na péči a s jistotou vím, že vám do života přinese radost a každý den s ním bude krásný.

Šárka Honová

Agility

Známý pojem pro pejskaře, neznámý pro většinu z vás. Agility je jeden z neznámějších psích sportů. Vznikl v Anglii v 19. století a je odvozený od klasického koňského parkuru, jen se běhá se psem a překážky jsou trochu jiné. Původně se agility neběhalo, ale chodilo krokem.

Agility jsou dva druhy, ale u obou běhá psovod se psem a dává mu pokyny, kam má běžet. První je klasický parkur s různými překážkami a druhý je tzv. jumping, ve kterém jsou jen skokové překážky neboli skočky.

Do parkuru se pak řadí překážky jako kladina neboli lávka, áčko neboli šikmá stěna, tunel, slalom, skok daleký, kruh, kdy pes proskakuje obručí, houpačka, která bývá nejtěžší a nakonec skočky, které jsou naopak pro většinu psů nejjednodušší. Dříve se tam řadil i stůl, ale dnes se v Čechách téměř nepoužívá. Aby psovod se psem mohl závodit, musí nejprve složit zkoušky, jinak může závodit pouze na neoficiálních závodech, které se nepočítají do kvalifikace, pokud se chcete dostat na různá mistrovství.

S tréninkem se doporučuje začínat až od dospělosti psa, kdy už má plně vyvinuté klouby a nehrozí jejich poškození. Důležité je ale už od malička budovat se psem pevný vztah založený na důvěře, protože to je to nejdůležitější nejen v různých psích sportech, ale i použití se psem pak bude příjemnější a všechno půjde lépe:-D

Šárka Honová 9. tř

Planeta Země 3000

24. 9. 2014 jsme byli v Koloseu, příběh byl o Indonésii a cestě za lidojedy. Indonésie je v jihovýchodní Asii. Dozvěděl jsem se spoustu zajímavostí o místních tradicích, slavnostech a mnoho dalšího. Potom se výprava vydala za lidojedy do pralesa. Prý, že nikdy neviděli bělocha a mysleli si, že ho napadnou. Když výprava dorazila, ovlivnila lidojedy. Taký řekli, že nedaleko je další vesnice. Tak se tam vydali, ale jeden se zranil a ostatní nevěděli, co tak museli jít zpátky do nejbližší nemocnice. Tak to končí, představení se mi velice líbilo.

Roman Doan

Planeta země

V uplynulých týdnech jsme s třídou navštívili představení Planeta země v Divizně.

Naučný program byl o Indonésii. Tohoto programu se zúčastnili různé třídy ze školy Doctriny ale i jiných škol.

Téma bylo určitě dost zajímavé, i když pohledy žáků nebyly hezké, věřím, že aspoň polovině se to líbilo. Toto představení jsme navštívili kolem 9. hodiny ranní 24. září 2014

Abych přešla k věci ...

Celé představení trvalo cca 2h probíhalo velmi příjemně. Viděli jsme především kamerové záběry z Indonésie a slyšeli komentáře uvaděčů.

Byly tam různé záběry z hlavního města, kde lidé žijí u řeky. Zajímavým životem zvířat tam, a život kanibalů.

Tato země je zachovalá tak, že tam lidé žijí jako naši předci před milionem let. (v jedné oblasti)

Náboženství, které tam zůstalo,

je mimochodem velmi zajímavé, například mrtvé si tam nechávají celou dobu co nemají peníze na pohřeb doma. Přejde nám to divné, že smrt v rodině prožívají ... ale je to tradice.

Celkově bych řekla, že tento program byl velmi zajímavý a krásně vytvořený.

Michaela Černá

Anabelle

Minulý víkend jsme s Kateřinou Hojačovou navštívili kino v OC Nisa, byly jsme na filmu Anabelle. Film začínal v 18:35 film byl pokračováním velmi oblíbeného hororu „V zajetí démonů“ film se odehrával ve starší době a záběry byly hodně dobré, celkově

byl film dost strašidelný a po faktu že panenka skutečně existovala běhá mráz po zádech, celkově jsem toho názoru že na nadpřirozené věci nevěřím.

Děj filmu byl o tom, že manžel koupil své ženě panenku do sbírky k narození dítěte

a v domě se začaly dít nadpřirozené věci.

Film bych ohodnotila jako dost dobrý a napínavý. Celkově se mi film líbil.

Michaela Černá

Pavel Ploc na Doctrině

Pavel Ploc je bývalý skokan na lyžích a politik. V roce 2006 úspěšně kandidoval do poslanecké sněmovny za ČSSD. Působil jako člen výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu a petičního výboru. Je nadále členem výboru pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu. Ve volbách do Poslanecké sněmovny PČR

v roce 2013 kandidoval v Libereckém kraji jako lídr ČSSD a byl zvolen. Když k nám pan poslanec Ploc přišel, začal nám vyprávět o své sportovní a politické kariéře. Dozvěděli jsme se něco i o jeho osobním životě. Poté přišel čas na otázky. Pan poslanec Ploc byl zahrnut velikým množstvím dotazů. „Přijmul jste někdy úplatek?“ ptal se jeden z

dotazujících. Pan poslanec Ploc se zasmál a rázem odpověděl. „Byl jsem upozorněn na to, že mi někdo bude nabízet úplatek za to, abych přešel do jiné politické strany. Jednou mi opravdu byl tento úplatek nabízen. Samozřejmě jsem ho nepřijmul a ihned jsem vše nahlásil policii.“

Marek Mroček 8.třída

Jan Šolc

11. listopadu naší školu navštívil Jan Šolc. Besedy s Janem Šolcem se zúčastnila osmá a devátá třída. Besedu jsme měli místo dějepisu a matematiky. Beseda trvala zhruba 2 hodiny, první jsme si pouštěli film a druhou hodinu jsme se pana Šolce mohli ptát na cokoliv.

Jan Šolc se narodil 25. listopadu 1938, je český vysokoškolský učitel občanský aktivista, bývalý československý politik, po sametové revoluci poslanec Sněmovny národů Federálního shromáždění za Občanské fórum, později za Občanské hnutí, v 90. letech pracovník Kanceláře prezidenta Václava Havla, spoluzakladatel Etického fóra České Republiky. Beseda se mi moc líbila.

Kateřina Hojačová

Beseda s poslancem Martinem Komárkem a libereckým lídrem hnutí ANO Tiborem Batthyánym

V Pondělí 3. 11. 2014 naši školu, potěšila návštěva dvou mužů. Jedná se o bývalého novináře a současného politika za hnutí ANO Martina Komárka a jeho asistenta lídra politického hnutí ANO za Liberecký kraj Tibora Batthyányho.

Besedy se zúčastnili žáci sedmé, osmé a deváté třídy samozřejmě učitelé, kteří měli v tuto chvíli učit.

Na pana poslance Martina Komárka měli žáci mnoho otázek. Ale většina se jich točila kolem jeho kariéry politika a bývalé

novináře Mladé Fronty Dnes. „Svět politiky a novinářiny má být oddělen propastí, kterou lze překročit jen jednou. Cesta zpět není. Ta propast by neměla být příliš malá, ale ani příliš velká,“ řekl dětem Martin Komárek. Podle slov Martina Komárka je propast mezi politiky a novináři příliš velká. „Čeští novináři po politicích jdou až příliš agresivně,“ dodal Komárek.

Tibora Batthyányho se žáci Doctriny ptali na průběh vyjednávání o radniční koalici. „Přirovnal bych to k

dramatickému kroužku. Když si budete chtít drama založit tady ve škole, tak se asi celkem rychle a snadno dohodnete, jak to bude, kdo bude režisérem. Ale představte si, že ten kroužek založíte s dalšími školami z Liberce, kde nikoho neznáte, nevíte kdo má jaké ambice a komu můžete věřit. Není to jednoduché, postupujeme pomalu, ale postupujeme,“ přiblížit dětem koaliční jednání Batthyány.

M. Mroček

S první třídou do ZOO

Nejdříve jsme si své prvňáčky rozebrali, potom jsme šli k tramvaji. Když jsme dojeli do ZOO tak jsme se seznámili s paní průvodkyní. První jsme šli ke slonům, kde jsme viděli jak se koupou. Potom jsme šli do pavilonu, kde nám ukázali orla. Chvilí nám něco říkali a pak jsme se mohli ptát na jakékoli otázky. Dále jsme se vydali do pavilonu ptáků, nejdříve jsme se však nasvačili. Potom jsme šli do pavilonu opic. Pak jsme postupně prošli zbytek ZOO. Nakonec jsme se společně vyfotili a odešli jsme na tramvaj. Když jsme dojeli na konečnou šli jsme s prvňáčky do školy, kde jsme se nimi rozloučili.

Berenika Škaloudová

Technická univerzita v Liberci

29. 10. 2014 jsem se zúčastnil akce na Technické univerzitě v Liberci. Začátek byl v 9 hodin v novém pavilonu G. Na začátku jsme museli najít svůj obor. Tam vám dali vizitku a číslo na losování a ještě jste se měli podepsat na papír. Pak vás poslali si sednout. První přednáška byla o jaderné elektrárně s paní Drábovou. Pak byla přestávka a hned po ní představení Únik. Bylo to o Indianovi Jonesovi.

A pak zase přestávka. Pak tam ukazovali fyzické pokusy a další podobné. Potom zase přestávka. Po ní byla imatrikulace, čekali jsme než řeknou naše jméno abychom tam šli. Pak jsme šli na oběd, když jsme doobědvali, bylo losování a já nic nedostal tak to skončilo. Technická univerzita se mi velice líbila.

Roman Doan

Imatrikulace na TUL

Dne 29. 10. jsem absolvoval imatrikulaci na kroužky z technické univerzity, na naší škole jsou 3D tisk, robotika a aplikovaná fyzika.

Začalo to tím, že byla přednáška Člověk a Energie od paní Dany Drábové Ph.D., dr. h. c.

**TECHNICKÁ
UNIVERZITA
V LIBERCI**

Mluvila o tom jak je nám potřebná energie a že lidi se snaží vymyslet nový druh energie, bylo to zajímavé krátké a poučné. Potom následovalo divadlo spolku Únos s představením

N-tá výprava Indiana Jonase a jak se hodí dobrodruhovi matematika. Potom následovala fyzikální show s tématem pohádkové pokusy. Byl tam pokus se suchým ledem na suchý led se nalila voda a on se stal plynnou látkou. Následovala show s krví. Lektoři udělali směs látek a pak přidali krev a začalo to svítit. Potom jsme dostaly indexy, šli na oběd a tím pro nás program končil.

Vašek Roženský

Halloween – Sugar skulls

Jak je zvykem, na Halloween se lidé převlékají do různých masek duchů, zombie atd. Letos jsme se s holkami rozhodly vyzkoušet tzv. „sugar skulls“, v překladu cukrové lebky. Sugar skulls jsou masky na tradiční oslavu mrtvých v Mexiku, ale většina z vás je asi zná z klipu na písničku Prayer in C. Nenosí se na Halloween 31. října, ale 2. listopadu na dušičky.

Základem sugar skulls je mít

bílý obličej, ale my jsme si koupili špatnou barvu, takže jsme měly obličej pouze trochu zesvětlený. Dále si tam vlastně můžete nakreslit cokoli. My jsme zvolili nejčastější variantu a to jsou barevné kruhy kolem očí ohraničené takovými šupinkami. Dále k tomu patří černá špička nosu a na rtech namalované zuby. Pak už zbývá jen namalovat pusku, ale to už je čistě na vaší fantazii. Já jsem si udělala tu nejjednodušší variantu

a na čelo jsem si ještě nakreslila pavučinu. Jako poslední jsme si dali umělé kytky do vlasů a mohli jsme jít. Ve výsledku jsme vypadali celkem dobře, ale reakce některých lidí byli velmi vtipné a většina lidí, hlavně ve městě se nám celkem dost smála, ale užili jsme si to a za rok to zopakujeme, ale už s kvalitnější bílou barvou.

Šárka Honová 9. tř

Sugar skull – Den mrtvých

Sugar skull, je v dnešní době především způsob líčení. V přesném překladu to znamená cukrová lebka, jsou to bonbony které se používají v Mexiku k oslavení dne mrtvých neboli v Česku Dušičky.

V jiném významu se to může vzít i jako způsob líčení na oslavu, do průvodu který se v Mexiku každoročně koná.

Nejčastěji je bílý obličej a barevná čelenka z kytek. Poté je jedno, jestli budete mít barevné stíny, nebo vše bude do černobílé.

Den mrtvých začíná 31. listopadu a končí 2. října.

Co se týče historie Dne mrtvých, je to svátek kdy se rodina sejde pohromadě a modlí se za své mrtvé příbuzné, přátelé. Je známý už z 16. století, ale to nebyl takový jaký je dnes.

V Mexiku ho ze začátku nechtěli přijmout, ale poté si na něj obyvatelé zvykli natolik, že je v dnešní době přiřazován především k Mexickému svátku. I když se den mrtvých v takovém podání jako je v Mexiku, slaví například i v Brazílii, Španělsku a v jiných částech Evropy, kde se trochu liší.

Nejoblíbenější postava Dne mrtvých je Catrina, která je nejčastěji v klobouku.

Den mrtvých ve Spojených státech amerických se slaví tradičně Texasu a Arizoně. V ostatních obcích Dne mrtvých pobral spíše politické a tradiční prvky. Také jako čest obětem války v Iráku.

Diana Gubenková

SUDOKU

1			7	6		8		
	8		2				4	
7	4		5		9		2	1
4				2		6		5
	1	2	9		6		8	
6				4	8	1		2
8	6	5						3
				7	2	5	1	8
2	7	1	8	3		9		

2	4	5		6	7	3	1	8
1	8		4	5		7	2	9
9	3	7	8	1		5	4	
6	7	2	3			1	8	4
	5	1	7	4		9	3	2
	9	3		8	1	6	7	5
7	2	4	5		9	8		1
3		9	6	2			5	7
5		8	1		4	2	9	3

ZOMBIE WALK

Dne 1. 11. jsem se rozhodla, že půjdu se svými kamarády na zombie walk.

Je to vlastně akce, která se koná každý rok vždy na halloween. Tento rok se konal od 17:00 do 20:00. Lidé chodí v různých strašidelných maskách a letos se akce zúčastnilo něco přes 500 lidí, chodí se v průvodu za sebou a straší se lidi na ulici... Šli jsme od Mrtvolek k radnici.

U radnice se dělalo z mrtvých vstání. Po cestě nás fotili různí fotografové a pak to bylo i v televizi ve zprávách.

Ze začátku to byla sranda, ale ke konci mě to už moc nebavilo, jelikož mě bolely nohy. Někteří lidé měli opravdu dokonalé masky. Potkala jsem tam spoustu známých lidí. Na zombie walku jsme si to užili a půjdeme tam i příští rok.

Tereza Žáčková

Rozhovor s Jozefkou Nejedlová, Jěnou Málkem a Michalem Housou

1. Na jakém jsi projektovém dnu?

J.N.: „Český Jazyk (po stopách Karolíny Světlé)“.

J.M.: „Zeměpis (Značky Neznačky)“.

M.H.: „ Anglický Jazyk (zavřeme se do jazykové laboratoře

-aneb jak mluvit, aby to anglicky znělo)“.

2. Jsi tam dobrovolně?

J.N.: „Jo“ .

J.M.: „Jo“.

M.H.: „Jo“.

3. Co jsi očekával od 1. projektového dnu?

J.N.: „Bude to zábava“.

J.M.: „Bude to sranda“.

M.H.: „Nevím“.

4. Líbí se ti projektové dny? (Proč?)

J.N.: „Jo (neučíme se a to zábava)“

J.M.: „Jo (nemusíme se učit)“

M.H.: „Jo (nemusíme se učit)“

5. Těšíš se na prezentaci projektových dnů?

J.N.: „Ne“.

J.M.: „Ne“.

M.H.: „Ne“.

Děkuji Jozefce, Jěnovi a Michalovi za rozhovor.

Berenika Škaloudová

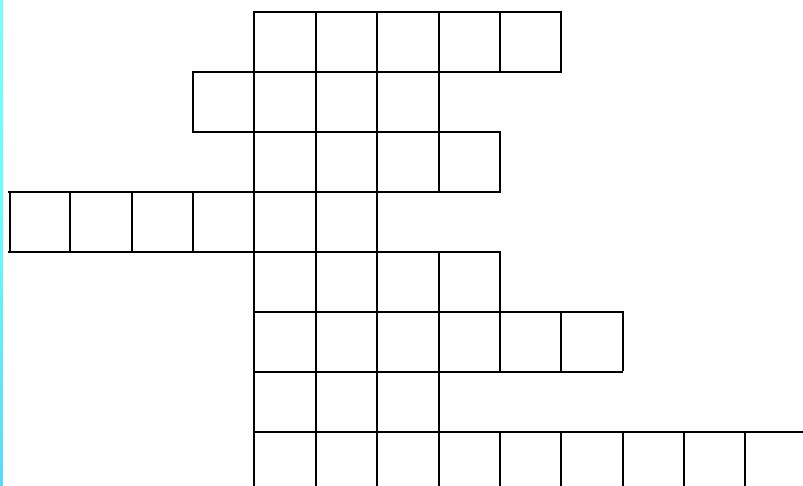
ZOMBIE WALK

V sobotu, 1. listopadu, čtyři studenti uspořádali ZOMBIE WALK. Je to akce ve které jde o to, aby se účastníci převlékli za zombie. V 16:30 měli všichni účastníci sraz na „mrtvolkách“. V parku naproti obchodnímu domu, Interspar. Čekali jsme zhruba do 17:00 a pak vyšli směrem k Radnici. Bylo nás asi 400 a tak jsme museli

pár minut počkat, než došli všichni. Když jsme se konečně dočkali, začalo tzv. z mrtvých vstání. Když byl konec tohoto „obřadu“, šli jsme všichni na Fügnerovu ulici. Bylo pozoruhodné, jak na nás každý kolemjdoucí s hrůzou v očích koukal. Asi ve 20:00 jsme dorazili zase zpátky na místo, odkud

se nejlepší kostým. Vyhrála žena s jejím manželem, kteří měli převlek zombie ženi-cha a nevěsty. Celá akce se mi moc líbila a doufám, že se příští rok zapojíte také do zombie pochodu.

R. Hrnčířová

Město ve Spojených arabských emirátech

Anglicky "zámek"

Druh sladidla

Forma diskuse

Druh hudby

Původní obyvatel Ameriky

Orgán čichu

Žák, který dokončil povinnou školní docházku

Zima přichází

I když ještě neskončil podzim, nákupní domy nebo už i počasí nám napovídá že brzy přijde zima takže i Vánoce. Ne každý má v lásce zimu, sníh, mokro, mráz. A protože zima je dost hezké téma můžeme do něj zahrnout i oblíbené Vánoce.

V zimě jak víme ptáci odlétají, zvířata jdou spát a podobně, ale to nás přece jen naučí ve škole. Před Vánocemi se malé děti radují z Ježíška. A víme, že ne vždy se dají dětské sny splnit, tak se všichni snaží.

Pokud alespoň párkrát za týden projdete nějakým obchodním domem, můžete si všimnout toho, že několik měsíců před Vánocemi se už všichni chystají na prodej výzdoby, dárků a různých dalších Vánočních dekorací.

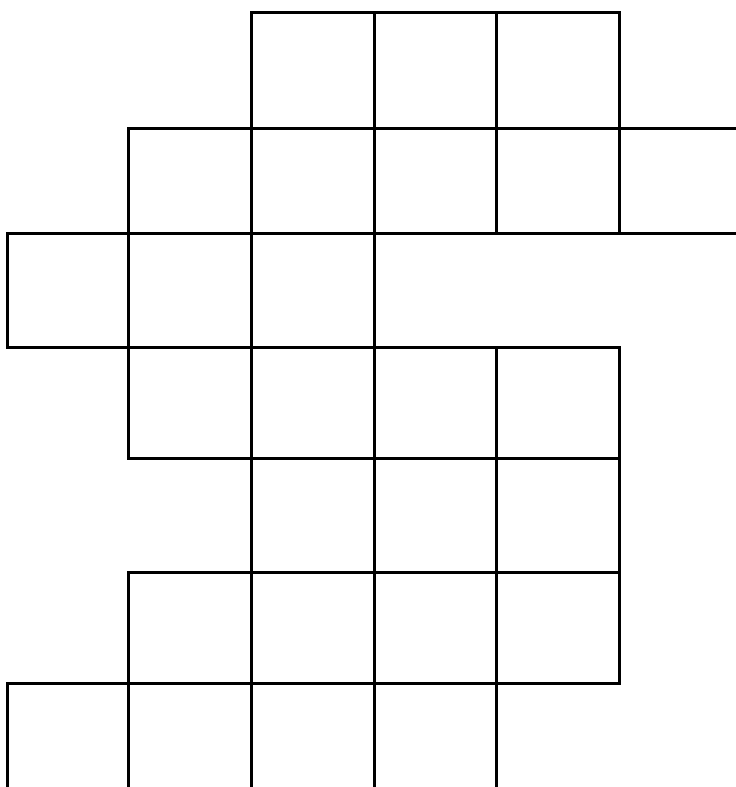
Mé oblíbené Vánoce byly, když jsem dostala psa. Byla to malá chundelatá fenka Bernského salašnického psa. Ty Vánoce jsem si opravdu užila a budu si je určitě dlouho pamatovat.

Známe děti, vždycky mají podivná přání a já jako dítě jsem vždy chtěla poníka, asi normální přání. Pamatuju si, jak jsem dostala hračku poníka a byla jsem z ní nesmírně šťastná. Doteď nedovedu pochopit, jak mě mohl rozveselit jen kus látky s plastem. Ale myslím, že v tu chvíli jsem si splnila své přání i když nebyl živý. Asi to je hodně dětinské, ale dětská přání jsou prostě taková. Když si teď představím že bych dostala nějakého plyšového poníka, myslela bych si, že se rodiče zbláznili.

Víme že teď spíše děti dostanou počítače, mobily a různé jiné elektronické dárky. Ale přece jen dozvědět se o tom co bylo před pár lety a co je dnes nic zkrát nemůže a spíše pobaví o tom jak jsem já byla šťastná z tak podivné drobné věci jako je poník.

Abych se vrátila k zimě obecně, určitě hodně lidí pojede na lyže třeba na náš liberecký Ještěd nebo někam do zahraničí. A přestože má zima jen tři měsíce zažijeme toho spoustu.

Gubenkova 9. třída

Pták co žije na komíně

Hraje se s tím v baseballu

Černý pták

Kulatá věc na autě

Domácí zvíře

Řežou se s tím stromy

Zvíře podobné včele